

Јас сум Игор Прата, генерален секретар на Федерацијата на агро-индустриски работници на Италијанската конфедерација на синдикати (Flai Cgil) во Казерта.

Во последните десет години имам спроведено серија на иницијативи за уличен синдикат (sindacato di strada) ширум Италија: во Калабрија, Сицилија, во Апулија и тука во Казерта, ја промовираме наградата Џери Масло со која секои две години се потсетуваме на делото на Џери Масло и со што се развиваат серија на иницијативи за уличен синдикат со делегациите на Федерацијата на агро-индустриски работници на Италијанската конфедерација на синдикати (Flai Cgil) ширум цела Италија.

Уличниот синдикат (sindacato di strada) има поставено основна цел, а тоа е да се срушат ѕидовите на нашите канцеларии и да работиме на терен, да се најдеме во средина на општеството, познавајќи го и упатувајќи се кон работниот свет кој е толку разновиден и реално поделен и пред сè, работен свет во кој не постојат права.

Кога се работи на активностите за уличен синдикат (sindacato di strada) основно е да сте запознаени со реалната состојба на местата каде се движите, и важно е да се добиваат информации, и да се познава областа каде се спроведуваат активности за уличен синдикат (sindacato di strada). Важно е да знаете со кој тип на работници ќе се среќавате, нивната националност и со тоа и заедниците на кои ќе најдете. Од суштинско значење е да имате способност овој тип на работници да ве запознаваат и препознаваат на територијата. Оттаму, основно е да ја добиете нивната доверба. Со текот на годините сфативме дека е особено важно да имате лице кое ќе ве запознае со одредена етничка заедница. Се среќаваме со заедници од Источна Европа, како што се бугарски и романски граѓани.

Особено корисни беа серијата искуства кои ги имавме од работата на територијата на Мондрагоне каде соработувавме со бугарскиот синдикат и успеавме да бидеме прифатени од бугарската заедница која е застапена со 1.000 бугарски граѓани во Мондрагоне каде живеат вкупно 20,000 жители, и кои се занимаваат со земјоделски работи или во Мондрагоне или во крајбрежната областа на Домицио. Од тој момент бевме во можност да стапиме во интеракција со оваа заедница, да им пристапиме и потоа тие да ни се обратат за секој проблем на кој ќе најдат.

Кога по трет пат организиравме доделување на наградата Џери Масло во 2016 год., првиот ден тоа беше организирано во Мондрагоне на "Palazzi Cirio", каде во текот на една година живеат околу 400-500 бугарски државјани.

Бугарскиот синдикат беше со нас од почетокот на доделување на наградата Џери Масло и заедно со нас го спроведуваат уличниот синдикат (sindacato di strada).

Во 5:00 часот наутро пристигнавме во близина на објектите, останавме таму заедно со синдикалист од Бугарија кој говори на нивниот јазик, ги познава нивните навики, знаеше како да им пристапи и да оствари контакт со нив и покрај нивната недоверба во нас. На тој начин можевме да ги разбереме, и бугарскиот синдикалист не претстави за да може да ни се обратат за секој еден проблем кој го имаат.

Ги посетивме општините на таа територија, како и институциите, и се сретнавме и со локални асоцијации како што е католичката асоцијација бидејќи тие често располагаат со корисни податоци и информации.

Кога спроведувавме активности за уличен синдикат (sindacato di strada), се соочувавме со реалните социјални и работни услови во областа и сфативме дека на тие луѓе не им треба помош само околу нивната работа, туку и за нивните животи.

Кога работиме активности од уличниот синдикат (sindacato di strada) се будиме во 4:00-4:30 часот наутро и одиме на места каде се среќаваме со работниците и им делиме летоци на

повеќе јазици, и маици и капчиња. Овие предмети се особено корисни на работното место, но исто помагаат да им пристапиме на работниците. Летоците со многу кус текст на повеќе јазици им ги даваат основните информации.

Кога ќе се сретнеме ги прашуваме од каде се, каде ќе работат и на кои полиња во областа, на кој тип култура, колку часа ќе работат, колку ќе заработат, кој ќе ги носи на работа, кој постапува како посредник со работодавачот, и други прашања за да се добијат доволно информации за да се добие слика за ситуацијата во однос на нивните работни услови.

Бидејќи во утринските часови тие чекаат да бидат однесени на работното место, додека работиме се обидуваме да бидеме дискретни, да не им одземеме многу време на работниците и често сме приморани да заминеме за да не го изгубат работниот ден.

Шансите да размениме по некој збор со нив се поголеми кога се враќаат доцна попладне. Со себе носиме и техничка опрема како што се iPads и компјутери за да направиме проверка на нивната состојба околу социјалната сигурност, и да потврдиме дали имаат регуларни договори, дали работодавачот им плаќа придонеси, но, за жал, во повеќето случаи утврдуваме дека станува збор за нелегална работа или „работа на црно“.

Додека се спроведуваат активностите за уличниот синдикат (sindacato di strada), имаме реален план за комуникација.

За нас е важна не само работата која ја вршиме како синдикат во конкретниот случај, туку и јавното мислење и како се чувствуваат луѓето во таа ситуација. Најпрво испраќаме соопштение за медиумите на почетокот на активностите на уличниот синдикат (sindacato di strada) и ги поттикнуваме асоцијациите или локалните власти да не поддржуваат во процесот. Склучуваме договори и со асоцијациите, локалните власти, и со Италијанската конфедерација на синдикати (CGIL) и изработуваме база на податоци која секоја седмица ја надополнуваме со собраните информации.

На крајот на кампањата за уличен синдикат (sindacato di strada), испраќаме соопштение за медиуми каде сите наши сознанија ги споделуваме со јавноста.

На средина на кампањата за уличен синдикат (sindacato di strada), често ни се приклучуваат весниците и телевизиските станици кои сакаат да знаат каква е состојбата и за нас тоа е важно бидејќи тие ја изнесуваат на виделина ситуацијата и на тој начин луѓето знаат за што точно станува збор.

На новинарите им дозволуваме да ни се приклучат во текот на денот за време на активностите за уличен синдикат „sindacato di strada“ и потоа известуваат за тоа што се случило. Јасно е дека за активностите за уличниот синдикат (sindacato di strada) потребен е извештај на крај на патувањето, но, исто така и во текот на активностите, и затоа е важно да го мапираме тоа што го правиме и резултатите кои сме успеале да ги постигнеме.

На колкав број работници сме им пристапиле, и колкав број работници се вратиле во нашите канцеларии за да побараат решение за нивните проблеми. Водиме кампања за да ги привлечеме кон нас во период кога се дели надоместок за невработените во земјоделието за да увидиме дали ќе се зголеми бројот на луѓе кои ќе ни пристапат. По правило, тоа го користиме за да го оцениме нашиот капацитет за отпочнување судски постапки и да им овозможиме на работниците да ги остварат своите права, да ги оспособиме да се организираат и да се создаде свесност кај нив за синдикатот и да ги придобиеме да станат наши членки.